

La Jimena i el vent trapella

Quan arriba l'estació de l'hivern i l'aire fa pessigolles al nas i el cel sembla més griset, una nena de cinc anys que es diu Jimena coneix noves coses del món.

Aquell matí, la Jimena va sortir de casa i va notar una cosa molt important:
—Ui! Fa fred de veritat! —va dir, i va veure com el seu alè es convertia en un nuvolet blanc.

La mare li va portar la roba d'abrigar:
—Avui toca preparar-nos per l'hivern: jersei calentó, jaqueta gruixuda, bufanda, gorra i guants.

La Jimena es va mirar les mans amb els guants posats i va riure:
—Semblo un osset!

Quan va arribar al carrer, tot era diferent. Els arbres del parc ja no tenien tantes fulles. Algunes eren a terra, fent una catifa cruixent. La Jimena va trepitjar-les suaument:
crac-crac-crac!

—Hola, hivern! —va saludar ella, com si l'estació fos una amiga.

De sobte, un vent fred va passar corrents i li va intentar estirar la bufanda. La Jimena la va agafar fort:
—Ei, vent, trapella! Aquesta bufanda és meva!

Va caminar fins al jardí del costat de l'escola i va observar la natura. Les flors d'estiu ja no hi eren, i l'herba estava més apagada. I els ocells... n'hi havia menys.

La Jimena va quedar-se pensant i va dir en veu alta:
—A l'hivern la natura descansa. Com jo quan estic cansada i faig una migdiada.

Mentre mirava una branca nua, va veure una cosa petita i rodoneta: una pinya. La va agafar amb cura.
—Tu també tens abric! —va dir—. Un abric de fusta!

I llavors... van començar a caure del cel unes cosetes blanques, molt suaus. La Jimena va obrir la boca, sorpresa:
—Neu?

Les boletes de neu li van tocar el nas, les galtes i els guants. Ella va estirar la mà i va veure com es fonien a poc a poc.
—Són geladetes... però són boniques!

Va començar a caminar més de pressa, perquè el fred li feia ballar els peus. I mentre caminava, anava explicant el que passava a l'hivern, com si fos una guia:

—A l'hivern:

Fa fred i necessitem roba d'abrigar.

Els arbres perden fulles i la natura fa una pausa.

El cel pot estar més tapat.

De vegades cau pluja… i a vegades cau neu!

Quan va arribar a l’escola, la mestra va preguntar:
—Jimena, què has vist avui?

I la Jimena, molt orgullosa, va respondre:
—He vist que l’hivern és com una manteta per al món. Tot va més lent, la natura descansa, i nosaltres ens posem abrics, bufandes i guants per estar calentons.

La mestra va somriure:
—Quina explicació més bonica!

Aquella tarda, la Jimena va tornar a casa i es va treure la jaqueta.
—M’agrada l’hivern —va dir—. Perquè em recorda que també està bé anar a poc a poc.

I abans d’anar a dormir, va mirar per la finestra. Encara que fes fred, el món brillava una mica amb la neu.

—Bona nit, hivern —va xiuxiuejar la Jimena—. Demà t’explicaré una altra vegada.

I així, la Jimena va aprendre que cada estació té la seva màgia… i que l’hivern s’explica amb abrics, natura adormida i un fred que fa somriure.